

Vizantija

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 10 | Nivo: Internacionalni Uneviritet u Novom Pazaru, departman u Nisu, Pravni fakultet, odsek Kriminalistika

Увод

Настанак и развој Византије	3
Обрада	
Борба за опстанак	4
Организација власти у Византији	5
Реформе у Византији у VIII веку	6
Правни развитак у рановизантиско доба	7
Византијско право	8
Закључак	
Дезинтеграција и пад	9
Литература	10

Настанак и развој Византије

Западна европа је дуго имала ниподаштавајући однос према Византији, па гомилања ригидног аномозитета према њој започиње са Мотескијеом и Едвардом Гибоном, а заједљиву ароганцију сусрећемо и у викторијанској епохији. Овакав приступ је одбачен још пре краја XIX века, у корист позитивних стремљења, па је изостављање Византије из студијских програма исправљено. Данас се византијске студије изучавају на бројним европским и универзитетима у САД. Дакле, није се променила Византија, него се променио приступ у изучавању и валоризовању достигнућа ове цивилизације.

Византија је добила име по грчкој колонији Византион, латински Византиум, која је била смештена на вратима трчког Бросфора.

Византија заправо представља источни део римског царства, који је успео да одоли најезди варвара из времена Сеобе народа и надживи његов западни део за безмало хиљаду година.

Византија је настала 324. годину, када је Константин наложио почетак изградње свог новог седишта на Истоку. Крај Византије није изазвао скоро никакве спорове, јер се једнодушно везује за уторак, 29. мај 1453. године.

Свако рационално одређивање граничних момената византијске историје, мора поћи од става да је Византија непосредни наставак Римске империје и то њеног дела смештеног у источној половини Медитерана, тј. оног дела чији су култура и језик почивали на хеленистичким темељима.

Придржавамо ли се пак учења Арнолда Тојнбија, и Византију сматрамо цивилизацијом, а не независним политичким ентитетом, онда она наставља да егзистира и географски се протеже на све остале земље православне вере и временски продужава трајање све до ширења идеја просветитељства и „европски инспирисаног национализма“.

Борба за опстанак (641-780)

Овај период с правом носи епитет мрачно доба Византије, време војних преврата, политичких турбуленција, економског посртања, образовног назадовања, оскудних историјских извора. Арабљани су на Истоку срушили Персијско царство, а Византија је после Ираклија раскомадала, јер су јој Арабљани отели Сирију, Палестину, њен део Месопотамије и већи део Египта, а Ираклијеви наследници повели су борбу за престо. Омајатски калифат откида делове источних провинција царства и чак три пута опседа Цариград. Лангобарди су отели већи део византијске Италије, а Словени опседају Солун. Византија се спасила од освајачких опсада Цариграда захваљујући тзв. "грчкој ватри", изуму хришћанског избеглице из Сирије, којим је паљена површина морске воде и уништано све што јој се нађе на путу и цариградским бредима, најмоћнијим утврђењу ондашњег света. Ипак царство је издржало све нападе непријатеља и унутрашња превирања од којих је иконоборачки покрет из времена исавријске династије представљао најдубљу унутрашњу

кризу у историји Византије. Византија је упркос свему консолидована, ојачана и од доласка исавријских царева на престо (717.г), кренула стазом славе ка свом зениту.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com